

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 521/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uzneseniami uvedenými v tabuľke č. 1 až 4 v prílohe tohto rozhodnutia v spojení s uzneseniami Okresného súdu Brezno (tabuľka č. 1), Okresného súdu Veľký Krtíš (tabuľka č. 2), Okresného súdu Lučenec (tabuľka č. 3) a Okresného súdu Revúca (tabuľka č. 4) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 501/2016, Rvp 712/2016, Rvp 713/2016, Rvp 715/2016 až Rvp 717/2016, Rvp 927/2016, Rvp 928/2016, Rvp 1244/2016, Rvp 1252/2016, Rvp 1254/2016,

Rvp 2039/2016 až Rvp 2042/2016 a Rvp 2047/2016 až Rvp 2050/2016 s p á j a
na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 521/2016.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. januára 2016, 20. januára 2016, 22. januára 2016, 28. januára 2016, 3. februára 2016 a 2. marca 2016 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami uvedenými v tabuľke č. 1 až 4 v prílohe tohto rozhodnutia v spojení s uzneseniami Okresného súdu Brezno (tabuľka č. 1), Okresného súdu Veľký Krtíš (tabuľka č. 2), Okresného súdu Lučenec (tabuľka č. 3) a Okresného súdu Revúca (tabuľka č. 4) (ďalej len „okresné súdy“ a „napadnuté rozhodnutia“).

2. Zo sťažností a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a že v rámci tejto činnosti poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s fyzickými osobami – dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, stali sa pohľadávky sťažovateľky splatnými. Na základe exekučných titulov (rozhodcovských rozsudkov) boli sťažovateľkou podané návrhy na začatie exekučných konaní, pri ktorých okresné súdy zistili, že na podklade tých istých rozhodcovských

rozsudkov už raz boli vedené exekučné konania, pričom tie boli zastavené z dôvodu, že ich sudy posúdili ako nulitné právne akty, na podklade ktorých nie je možné viesť exekúciu. Z tohto dôvodu okresné sudy zastavili exekučné konania s poukazom na znenie § 103, § 104 ods. 1 a § 159 ods. 3 v spojení s § 251 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinný v čase vydania rozhodnutia okresných súdov (ďalej aj „OSP“), keďže prekážka právoplatne rozhodnutej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Po podaní odvolaní sťažovateľkou krajský súd svojimi uzneseniami rozhodnutia súdov prvého stupňa potvrdil.

3. Napriek už uvedeným dôvodom zastavenia exekučných konaní sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresných súdov v pôvodných exekučných konaniach, ktoré zastavili z dôvodu nespôsobilého exekučného titulu, ktorým vytyka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných a procesnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetné exekučné konania sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu ich vlastnú interpretáciu.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka v petite sťažností žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva podľa čl. 47 charty, ako aj základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov a krajského súdu a ktorým napadnuté uznesenia zruší a veci vráti okresným súdom na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

5. Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

9. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) alebo Trestného poriadku.

V súlade s § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

10. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 501/2016, Rvp 712/2016, Rvp 713/2016, Rvp 715/2016 až Rvp 717/2016, Rvp 927/2016, Rvp 928/2016, Rvp 1244/2016, Rvp 1252/2016, Rvp 1254/2016, Rvp 2039/2016 až Rvp 2042/2016 a Rvp 2047/2016 až Rvp 2050/2016 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a všeobecného súdu, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov

11. V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy, charty a dohovoru postupom a uzneseniami okresných súdov ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak jej túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

12. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

13. Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv

a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Proti napadnutým uzneseniam okresných súdov bola sťažovateľka oprávnená podať odvolania (čo aj urobila), o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach proti napadnutým uzneseniam okresných súdov vylučuje právomoc ústavného súdu.

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažností pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

16. Nad rámec ústavný súd uvádza, že predmetnú časť ústavnej sťažnosti bolo možné odmietnuť aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí vzhľadom na skutočnosť, že ani v jednej sťažnosti nebol pripojený rovnopis uznesenia okresného súdu.

II.C K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu

17. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia, ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové závery a právne názory všeobecného súdu vyjadrené v jeho rozhodnutiach. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia jeho relevantných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažností bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutých rozhodnutí krajského súdu a sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy, charty, resp. právami podľa dohovoru a dodatkového protokolu existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažností na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutia, ktorým potvrdil rozhodnutia súdov prvého stupňa ako vecne správne, náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. V odôvodnení krajský súd konštatoval, že prekážka rozsúdenej veci predstavuje tzv. negatívnu procesnú podmienku civilného konania, ktorých posudzovanie prichádza do úvahy aj v exekučnom konaní. Keďže prekážka právoplatne rozhodnutej veci nie je výslovne upravená v Exekučnom poriadku (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. v platnom a účinnom znení), preto bolo potrebné postupovať podľa § 251 ods. 4 OSP a zastaviť exekučné konanie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Aj keď v občianskom súdnom konaní nepredstavuje procesné rozhodnutie prekážku právoplatne rozhodnutej veci, v exekučnom konaní dochádza k jeho zastaveniu aj z dôvodov hmotnoprávných, ktoré možno stavať na roveň zamietnutia návrhu v základnom (vyhľadávacom) sporovom konaní. Zastavenie exekučného konania preto nepredstavuje výslovne procesné rozhodnutie. Lustráciou dotknutých spisov okresné sudy zistili, že sťažovateľka opakovane podala návrhy na vykonanie exekúcie na podklade tých istých rozhodcovských rozsudkov, o ktorých už raz exekučné sudy rozhodli, že nie sú spôsobilým exekučným titulom, čo napokon potvrdil aj krajský súd, pretože už v týchto prípadoch podala sťažovateľka odvolanie. Vzhľadom na to, že totožnosť vecí, účastníkov,

ako aj nároku bola zachovaná, okresné sudy zastavili exekučné konania z dôvodu existencie prekážky rozsúdenej veci. Nový návrh na vykonanie exekúcie neobsahoval žiadne nové dôvody, pre ktoré by mal exekučný súd posudzovať ten istý exekučný titul inak.

20. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je v súlade s ustálenou súdnou praxou daná totožnosťou nároku, totožnosťou predmetu konania a totožnosťou osôb, pričom o tom istom predmete konania možno hovoriť len v prípade, že tvrdený totožný nárok vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený.

21. Po vyhodnotení návrhu na vykonanie exekúcie ako totožného s predchádzajúcimi návrhmi na vykonanie exekúcií v zmysle totožnosti veci danej tým istým právnym nárokom a tým istým dôvodom vyplývajúcim z totožného skutkového stavu nemožno považovať namietané rozhodnutia krajského súdu za svojvoľné.

22. Napadnuté rozhodnutia krajského súdu ani postup, ktorý im predchádzal, nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľka v sťažnostiach neuviedla takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu alebo k jeho postupu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutých rozhodnutí z ústavného hľadiska. Ústavný súd tiež poukazuje na to, že krajský súd napadnutými rozhodnutiami, resp. svojím postupom, sťažovateľke neodoprel spravodlivosť, a skutočnosť, že jej názor sa nezhoduje s právnym názorom krajského súdu, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

23. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými rozhodnutiami krajského súdu a namietaným porušením práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 charty a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť z tých istých

dôvodov ako v prípade základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 charty a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietať len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy.

26. Ústavný súd v okolnostiach jednotlivých prípadov nezistil, že by rozhodnutia krajského súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov, ku ktorým všeobecné súdy dospeli. Ústavný súd na záver konštatuje, že označené rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnostiach neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Naopak, sťažovateľka pokračuje v nastolenom trende, t. j. v neustálom podávaní tzv. formulárových ústavných sťažností, v ktorých namieta skutočnosti nesúvisiace s napadnutými rozhodnutiami súdov.

27. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj v časti, v ktorej namietala porušenie už uvedených práv (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

28. Po odmietnutí sťažností sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ich ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie uznesenia krajského súdu a uznesení okresných súdov a priznaním náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016

Príloha k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 521/2016

Tabuľka č. 1 – spisové značky sťažností vedených ústavným súdom (Rvp) a uznesení všeobecných súdov

p. č.	sťažnosť (Rvp)	uznesenie Okresného súdu Brezno	uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 501/2016	4 Er 2289/2014 z 27. apríla 2015	6 CoE 204/2015 z 12. novembra 2015
2.	Rvp 716/2016	4 Er 2123/2014 z 18. decembra 2014	12 CoE 27/2015 z 27. októbra 2015
3.	Rvp 717/2016	1 Er 286/2015 z 24. júna 2015	43 CoE 384/2015 z 28. októbra 2015
4.	Rvp 927/2016	7 Er 362/2015 z 25. júna 2015	43 CoE 403/2015 z 28. októbra 2015
5.	Rvp 1254/2016	4 Er 2245/2014 z 27. apríla 2015	5 CoE 196/2015 z 3. novembra 2015
6.	Rvp 2041/2016	3 Er 356/2015 z 1. júla 2015	14 CoE 130/2015 z 1. decembra 2015
7.	Rvp 2042/2016	7 Er 384/2015 z 25. júna 2015	16 CoE 126/2015 z 9. decembra 2015

Tabuľka č. 2 – spisové značky sťažností vedených ústavným súdom (Rvp) a uznesení všeobecných súdov

p. č.	sťažnosť (Rvp)	uznesení Okresného súdu Veľký Krtíš	uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 713/2016	2 Er 794/2014 z 27. júla 2015	15 CoE 112/2015 z 10. novembra 2015
2.	Rvp 1252/2016	8 Er 780/2014 z 18. augusta 2015	2 CoE 386/2015 z 30. októbra 2015
3.	Rvp 2039/2016	2 Er 348/2015 z 20. augusta 2015	5 CoE 230/2015 z 1. decembra 2015
4.	Rvp 2040/2016	10 Er 678/2014 zo 7. septembra 2015	2 CoE 448/2015 z 30. novembra 2015

Tabuľka č. 3 – spisové značky sťažností vedených ústavným súdom (Rvp) a uznesení všeobecných súdov

p. č.	sťažnosť (Rvp)	uznesení Okresného súdu Lučenec	uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 712/2016	17 Er 401/2010 z 29. mája 2012	1 CoE 270/2015 z 27. októbra 2015
2.	Rvp 2047/2016	21 Er 152/2015 z 20. júla 2015	14 CoE 169/2015 z 18. novembra 2015

3.	Rvp 2048/2016	21 Er 145/2015 z 28. júla 2015	43 CoE 504/2015 z 26. novembra 2015
4.	Rvp 2049/2016	8 Er 396/2015 z 31. júla 2015	2 CoE 428/2015 z 20. novembra 2015
5.	Rvp 2050/2016	8 Er 483/2015 z 19. augusta 2015	2 CoE 427/2015 z 20. novembra 2015

Tabuľka č. 4 – spisové značky sťažností vedených ústavným súdom (Rvp) a uznesení všeobecných súdov

p. č.	sťažnosť (Rvp)	uznesenie Okresného súdu Revúca	uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 715/2016	6 Er 347/2014 z 12. novembra 2014	41 CoE 208/2015 z 30. septembra 2015
2.	Rvp 1244/2016	6 Er 129/2014 z 13. novembra 2014	2 CoE 357/2015 z 30. októbra 2015
3.	Rvp 928/2016	6 Er 250/2014 zo 4. novembra 2014	41 CoE 206/2015 z 30. septembra 2015